

**Kr. Pedersen:** Jeg kan tilsige mit Partis Støtte til Gennemførelsen af dette Lovforslag hurtigst muligt. De Bestemmelser, som her er opstillet, er i Virkeligheden ikke andet, end hvad der allerede i Praksis bliver udført, og det kan jo være, der er noget i den Betragtning, den ærede Ordfører for Venstre (Hedelund) fremsatte, at det havde været rigtigt, om Lovforslaget var kommet lidt før. Imidlertid har de vedkommende Foranstaltninger ikke paa noget Sted mødt nogen Misfornøjelse eller Modstand, idet alle erkender, at der maa gøres alt, hvad gøres kan, for at begrænse denne forfærdelige Sygdom, Mund- og Klovesygen. Jeg tror ogsaa, at man skal benytte Lejligheden til nu at faa disse Bestemmelser lovfæstet, og at man skal skærpe dem saa meget, det paa nogen Maade er muligt. Jeg har aldrig, heller ikke da vi behandlede den nugældende Lov, kunnet forstaa, at man fra Landbrugets Side er bange for at faa Bestemmelserne paa dette Omraade for stærkt skærpet, thi det er i højeste Grad afgørende, at disse Bestemmelser om Afsperning og andre Forsigtighedsforanstaltninger, der her kræves, bliver effektivt gennemført. En Udvalgsbehandling skal jeg ikke modsætte mig, det plejer man jo ikke at gøre; det kan ogsaa være, at der var enkelte Ting, som kunde indføjes i Lovforslaget. Den ærede Ordfører for Venstre (Hedelund) nævnte, at der i § 2 ikke staaar, hvor stor den dér omtalte Erstatning skal være. Heller ikke i § 4, hvor der ogsaa er Tale om Erstatning, staaar der, hvor stor den skal være. Der staaar ganske vist anført lidt derom i Anmærkningerne, men det kan godt være, at der kunde være Grund til at indføre smaa Ændringer her.

**Jensen (Broby):** Da der fra forskellige Sider har været Tale om, at der skulde nedsættes et Udvalg om dette Lovforslag, vil jeg gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister. Var det ikke muligt, at man, samtidig med at man optager disse Bestemmelser i Loven om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, ogsaa rørte ved Lovens § 12 og forsøgte, om det ikke var muligt at faa indført en Ændring i denne Paragraf, der angaar den smitsomme Kastning hos Husdyrene? Det er nemlig klart for mig, at denne Lovparagraf er blevet misbrugt adskillige Steder. Der staaar i § 12: „Naar der i en Kvægbesætning opstaaer Kastning, der maa formodes at være smitsom Kastning, skal dette straks anmeldes til en Dyr læge. Konstaterer denne

smitsom Kastning, eller findes der Grund til at antage, at denne Sygdom foreligger, er det Ejeren eller den, der paa hans Vegne fører Tilsyn med Dyrene, forbudt fra Besætningen . . .“ o. s. v. — der følger en hel Række Punkter, som jeg ikke her skal nævne. Altsaa blot det, at der formodes at være smitsom Kastning, er nok til at spærre en Mand ude. Det har særlig i de Ægne, som jeg repræsenterer, paa Fyn, hvor man opdrætter Avlsdyr i stor Mængde, voldt stor Gene, at denne Paragraf er affattet saa strengt, som den er. Man har Eksempler paa, at der er sket Anmeldelse til Politiet om, at den og den Mand havde Kastning i sin Besætning, og saa har Politiet sendt en Dyr læge ud til vedkommende Mand, og denne Dyr læge tager en Blodprøve og indsender denne til Serumlaboratoriet. Hvis der saa i disse Blodprøver af de forskellige Dyr findes Kastningsbaciller, er det nok til, at Manden ikke kan sælge Avlsdyr fra sin Besætning eller udstille Dyr paa Dyrskuer. Det er dette, vi gerne vilde have ændret, tilmed da man er klar over, at denne Blodprøve er i høj Grad tvivlsom; der findes Beretninger — som jeg heller ikke her skal citere —, der gaar ud paa, at der saa godt som altid vil findes smitsomme Kastningsbaciller i en Blodprøve. Vi kunde derfor meget ønske, at man forsøgte, om det ikke var muligt at faa en mere lemfældig Affattelse af denne Paragraf, saaledes at den ikke generede Opdrætterne i deres Arbejde. Opdrætterne er selvfølgelig i allerhøjeste Grad interesserede i at bekæmpe den smitsomme Kastning, men de er ikke interesserede i at sidde paa Mistanke og være hindret i at udføre deres Arbejde, naar der ikke er smitsom Kastning i deres Besætning.

**Landbrugsministeren (Madsen-Mygdal):** Jeg ønsker at udtale min bedste Tak til samtlige Ordførere for den overordentlig store Velvillie, hvormed de har modtaget dette Forslag. Det ærede Medlem Hr. Hedelund rettede det Spørgsmaal til mig, hvorledes Ministeriet vilde fastsætte Erstatningsbeløbet for den Mælk, der i visse Tilfælde vilde blive holdt tilbage paa Ejendommen. Jeg skal besvare dette Spørgsmaal derhen, at vi i Ministeriet har tænkt, at det vilde være rigtigt, at den Erstatning, der blev udbetalt, var Mælkens Salgspris paa den paagældende Egn og paa det paagældende Tidspunkt med Fradrag af Mælkens Foderværdi, idet den Sødsmælk, der ved en Tvangsbestemmelse bliver holdt tilbage paa en Ejend-